

ĮŽANGA

VISOS MŪSŲ GUDRYBĖS BUVO BERGŽDŽIOS.

Stingstančia širdimi stebėjau, kaip jis ruošiasi mane ginti. Nors skaičiumi jie jį pranoko, veide nebuvo matyti nė šešėlio abejonės, tik didelis susikaupimas. Žinojau, kad negalime tikėtis pagalbos, – tą pat akimirką jo šeima kovojo už savo gyvastį taip, kaip jis gynė mūsų gyvybes.

Ar kada nors sužinosiu, kuo baigsis anas mūšis? Kas nugalės, o kas pralaimės? Ar išgyvensiu tiek laiko?

Regis, galimybės menkos.

Juodos akys, nuožmios ir laukinės, trokštančios mano mirties, laukė, kol mano gynėjo dėmesys akimirką nukryps. Tą akimirką, be abejo, žūsiu.

Kažkur toli toli, šaltame miške, sustugo vilkas.

1. ULTIMATUMAS

Bela,

~~nežinau, kodėl prašai Čarli perduoti raštelius
Bilini, lyg būtume antroakai, — jei norėčiau su
tavimi pasikalbėti, tai atsiliepčiau į~~

~~Jau priėmėi sprendimą, tiesa? Negali turėti ir
viena, ir kita, kai~~

~~Kurie „mirtingieji priešai“ tau kelia daugiau
sia sunkumų~~

~~Klausyk, žinau, kad esu kvailys, bet kitos iš-
eities nėra~~

~~Mes negalime būti draugai, jei tu visą laiką
leidi su šutve~~

~~Viskas dar blogėja, jei per daug apie tave gal-
voju, taigi neberašyk~~

Taip, ir aš tavęs pasiilgau. Labai.
Tai nieko nekeičia. Deja.

Džeikobas

Perbėgau pirštais lapą, čiuopdama vietas, kur jis taip spaudė tušinuką, kad šis vos neišlindo kiaurai. Įsivaizdavau jį tai rašantį – keverzojantį piktas raides nedailia rašysena, braukiantį eilutę po eilutės prasprūdus ne tiems žodžiams, gal netgi traiškantį dideliame delne rašiklį – tai paaiškintų rašalo dėmes. Įsivaizdavau, kaip jis iš nevilties raukia juodus antakius, kaip raukšlėjasi jo kakta. Jei būčiau ten buvusi, būčiau nusijuokusi. Nepertempk smegenų, Džeikobai, būčiau jam tarusi. Klok viską.

Bet dabar, dar kartą skaitant žodžius, kuriuos jau mokėjau atmintinai, anaip tol nebuvo juokinga. Jo atsakymas į mano maldaujamą raštelį – Čarlio jam perduotą per Bilį ir, kaip jis pastebėjo, labai antrokišką, manęs nenustebino. Esmę žinojau dar jo neatplėšusi.

Tik stebėjaisi, kaip kiekviena perbraukta eilutė mane žeidė – tarsi aštriomis raidžių smailėmis. Bet žeidė ne tik tai – už kiekvie-

nos piktos pradžios slėpėsi plati skausmo jūra; Džeikobo skausmas mane varstė labiau nei manasis.

Mąstydamą apie tai, užuodžiau iš virtuvės sklindantį degėsių kvapą. Kituose namuose nebūčiau persigandusi, kad kas nors, be manęs, gamina valgį.

Įsigrūdau suglamžytą popierių į užpakalinę kišenę ir akimirksniu nurūkau laiptais žemyn.

Čarlio įgrūstam į mikrobangų krosnelę spagečių padažo stiklainiui besisukant dar tik pirmą ratą, atplėšiau dureles ir jį ištraukiau.

– Ką bloga padariau? – griežtai paklausė Čarlis.

– Pirmiausia reikėjo nuimti dangtelį, tėti. Metalą į mikrobanginę dėti negalima, – atsakiau ir greitai atsukau dangtelį, supyliau pusę padažo į dubenėlį, įkišau jį į krosnelę, o stiklainį atgal į šaldytuvą. Nustačiau laiką ir spustelėjau „Pradėti“.

Čarlis susičiaupęs stebėjo mano veiksmus.

– O makaronus gerai išviriau?

Pažiūrėjau į puodą ant viryklės – iš jo sklindantis kvapas čia mane ir atvedė.

– Pamaišysim, ir bus gerai, – švelniai tariau.

Susiradau šaukštą ir pabandžiau susmulkinti prikepusį prie dugno minkštą gumulą.

Čarlis atsiduso.

– Ką gi visa tai reiškia? – paklausiau jo.

Jis susinėrė ant krūtinės rankas ir pro kiemo langą pažvelgė į pliaupiantį lietų.

– Nesuprantu, apie ką šneki, – suniurnėjo jis.

Buvau apstulbusi. Čarlis daro valgyti? Ir ko jis toks surūgęs? Edvardo dar nebuvo; tėtis paprastai taip elgdavosi esant mano vaikiniui – stengdavosi kiekvienu žodžiu ir gestu reikšti nuostatą „nepageidaujamas“. Čarliui nė nereikėjo stengtis – Edvardas ir taip puikiai žinojo, ką mano tėtis galvoja.

Kai maišydama makaronus mintyse ištariau „vaikinas“, mane apėmė pažįstamas nerimas, ir aš prikandau lūpą. Tai toli gražu nebuvo tinkamas žodis. Reikėjo kito, tiksliau nusakančio amžiną atsidavimą... Bet kasdieniame pokalbyje vartojami tokie žodžiai kaip „lemtis“ ir „likimas“ skamba kvailai.

Edvardas mane vadindavo kitaip, ir kaip tik nuo to žodžio įsitempdavau. Subjurdavau vien jį prisiminusi.

„Sužadėtinė“. Fui. Vien apie tai pagalvojus, kūnas eina pagaugais.

– Ar aš ką nors pražiopsojau? Nuo kada gamini vakarienę? – paklausiau Čarlio. Mano baksnojamas makaronų gniutulas suposi verdančiame vandenyje. – Tiksliau, *bandai* išvirti vakarienę.

Čarlis gūžtelėjo pečiais:

– Nėra įstatymo, draudžiančio man virti savo namuose.

– Gal tu ir geriau žinai, – atsakiau šypsodamasi, žiūrėdama į jo ženklelį, prisegtą prie odinės striukės.

– Cha. Teisybė.

Jis išsinėrė iš striukės, lyg mano žvilgsnis būtų jam priminęs, kad jis vis dar apsirengęs, ir pakabino ją ant kablio, skirto ginklui. Diržas su pistoletu buvo vietoje – Čarlis jau kelias savaites nematė reikalo nešiotis jo į nuovadą. Forkso, Vašingtono valstijos miestelio, ramybės nebetrikdė žmonių dingimas, lietaus merkiamuose miškuose nebebuvo matyti milžiniškų, paslaptinių vilkų...

Tyliai maigiau makaronus, spėdama, kad Čarlis, atėjus laikui, prabils apie tai, kas jam neduoda ramybės. Tėtis nemėgo daugiažodžiauti, ir pastangos paruošti vakarienę, per kurią drauge susėstume, liudijo, kad jo galvoje knibždėte knibžda minčių.

Dar kartą dirstelėjau į laikrodį – šiuo metu tai darydavau kas ketletą minučių. Liko mažiau nei pusvalandis.

Popietės dabar man būdavo sunkiausias laikas. Kai buvęs geriausias mano draugas (ir vilkolakis) Džeikobas Blekas paskundė tėčiui, kad vogčia važinėjasi motociklu (šią išdavystę jis sumanė

tam, kad man būtų skirtas namų areštas ir negalėčiau leisti laiko su savo vaikinu (vampyrų) Edvardu Kalenu), nuo tada Edvardui buvo leidžiama svečiuotis tik nuo septintos iki pusės dešimtos vakaro, tik namuose ir tik stebint amžinai sugižusiam tėčiui.

Tai buvo griežtesnis namų areštas nei tas ankstesnis, kurio nusipelniau, kai nieko nepaaiškinusi dingau iš namų trims paroms ir nušokau nuo uolos į jūrą.

Žinoma, su Edvardu dar susitikdavau mokykloje, to Čarlis negalėjo pakeisti. Be to, Edvardas beveik kiekvieną naktį praleisdavo mano kambaryje, bet Čarlis to nė neįtarė. Edvardo gebėjimas lengvai ir tyliai įlipti pro antro aukšto mano langą buvo beveik toks pat naudingas, kaip ir mokėjimas skaityti Čarlio mintis.

Nors popietės būdavo vienintelis laikas, mano leidžiamas be Edvardo, per jas gerokai prisikamuodavau, o laikas tarytum sustodavo. Vis dėlto kenčiau savo bausmę nesiskųsdama – viena vertus, žinojau jos nusipelniusi, kita vertus, negalėjau įskaudinti tėčio išsikraustydama dabar, kai laukė daug ilgesnis išsiskyrimas, nežinomas Čarliui, bet toks neišvengiamas man.

Tėtis atsikrenkštė, atsisėdo prie stalo ir atvertė drėgną laikraštį; po kelių sekundžių nepatenkintas caktelėjo liežuviu.

– Nesuprantu, kam skaitai naujienas, tėti? Jos tave tik erzina.

Nekreipdamas į mane dėmesio jis niurzgėjo ant laikraščio savo rankose:

– Tai štai dėl ko visi nori gyventi mažuose miesteliuose! Keista.

– Kuo dabar nusikalto didmiesčiai?

– Sietlas tuoj bus pirmas šalyje pagal žmogžudysčių skaičių. Penkios neišaiškintos per paskutines dvi savaites. Įsivaizduoji tokį gyvenimą?

– Manau, Finikse dar daugiau žmogžudysčių, tėti. Ir aš ten gyvenau. – Man juk niekada nekilo grėsmė tapti žmogžudystės auka, kol neatsikrausčiau į saugųjį jo miestelį. Tiesą sakant, ir aš kai kuriais

atžvilgiais galėjau pirmauti... Mano rankoje sudrebėjo šaukštas ir virptelėjo vanduo.

– Nė už ką ten negyvenčiau, – tarė Čarlis.

Lioviausi gelbėjusi pietus ir nusprendžiau juos patiekti; mėsos peiliu atpjoviau spagečių porciją Čarliui, paskui sau, o jis žiūrėjo susigėdęs. Čarlis ant savųjų makaronų užsipylė padažo ir kibo valgyti. Be didelio entuziazmo pasekiau jo pavyzdžiui ir kaip įmanydama užmaskavau savo gniužulą. Akimirką valgėme tylomis. Čarlis vis dar skaitė naujienas, tad pasiėmiau savo gerokai aprintrą „Vėtrų kalno“ tomą iš ten, kur buvau padėjusi per pusryčius ir, laukdama, kol jis prabils, mėginau pasinerti į amžių sandūros Angliją.

Kai priėjau tą vietą, kur grįžta Hitklifas, Čarlis atsikrenkštęs sviedė laikraštį žemėn.

– Tu teisi, – pareiškė Čarlis. – Turėjau priežastį šitaip elgtis. – Jis mostelėjo šakute į klijingąsias vaises. – Norėjau su tavimi pasikalbėti.

Padėjau knygą į šalį. Viršelis buvo taip aplamdytas, kad visas atsiknojo.

– Galėjai paprasčiausiai pasakyti.

Jis linktelėjo suraukęs antakius.

– Taip. Kitąkart taip ir padarysiu. Maniau, kad perimdamas vakarienės ruošą suminkštinsiu tau širdį.

Nusijuokiau:

– Tai padėjo – nuo tavo virimo įgūdžių tapau minkšta kaip zefyrinis saldainis. Ko norėjai, tėti?

– Na, tai dėl Džeikobo.

Mano veidas suakmenėjo.

– Kas jam? – paklausiau nejudindama lūpų.

– Nurimk, Bela. Žinau, tebeniršti, kad tave įskundė, bet jis pasielgė teisingai. Jautėsi atsakingas.

– Atsakingas, – prodainiais pakartojau, vartydama akis. – Gerai. Tai kas gi tam Džeikobui?

Mintyse pakartojau nerūpestingą klausimą. Jis toli gražu nebuvo banalus. *Kas bus Džeikobui? Ką aš ketinu dėl jo daryti? Buvęs geriausias mano draugas, dabar tapęs... kuo? Mano priešu? Susigūžiau.*

Čarlio žvilgsnis staiga tapo atsargus:

– Tik nepyk ant manęs, gerai?

– Nepykti?

– Na, tai bus ir apie Edvardą.

Prisimerkiau.

Čarlio balsas paaštrėjo:

– Įsileidžiu jį į namus, tiesa?

– Tikra tiesa, – pripažinau. – Trumpam. Žinoma, galėtum ir mane retkarčiais trumpam *išleisti*, – kalbėjau toliau tik juokais; neabejojau, kad esu uždaryta visiems mokslo metams. – Pastaruojų metu elgiausi visai neblogai.

– Na, prie to aš ir suku... – ir Čarlio veide netikėtai sušvito šypsena, juokėsi net akys, rodė, dvidešimčia metų atjaunėjo.

Jo šypsenoje išvydau šmėkstelint galimybę, tačiau nespaudžiau.

– Visai susipainiojau, tėti. Tai mes kalbam apie Džeikobą, apie Edvardą ar apie mano namų areštą?

Vėl pasirodė šypsena:

– Galima sakyti, apie visus tris.

– Ir kaip jie susiję? – atsargiai paklausiau.

– Gerai. – Jis atsiduso ir pakėlė rankas lyg pasiduodamas. – Na, pamaniau, kad už gerą elgesį galėčiau paleisti tave lygtinai. Kaip pauglė, esi stebėtinai neirzli.

Mano balsas ir antakiai pakilo:

– Rimtai? Tai aš laisva?

Ką tai galėtų reikšti? Buvau tikra, kad sėdėsiu namie iki tol, kol išsikraustysiu, o ir Edvardas nepastebėjo, kad Čarlio ryžtas būtų svyravęs...

Čarlis iškėlė pirštą:

– Su viena sąlyga.

Mano entuziazmas išblėso.

– Pasaka, – suaimanavau.

– Bela, klausyk, tai veikiau prašymas nei reikalavimas. Tu laisva. Bet aš tikiuosi, kad savo laisve naudosiesi... atsakingai.

– Ką tai reiškia?

Jis vėl atsiduso:

– Žinau, mielai visą laiką praleistum su Edvardu...

– Aš būnu ir su Alisa, – pertraukiau jį. Edvardo seseriai nebuvo nustatytos lankymo valandos; ji ateidavo ir išeidavo kada panorėju. Lengvai vyniojo Čarlį apie pirštą.

– Teisybė, – pritarė jis. – Bet tu, Bela, turi ir kitų draugų, be Kalenų. Bent jau *turėjai*.

Mes ilgai stebeilijomės vienas į kitą.

– Kada paskutinį kartą šnekėjaisi su Andžela Vėber? – papriekaištavo jis.

– Penktadienį per pietus, – tučtuojau atsakiau.

Prieš Edvardui grįžtant, mano mokyklos draugai buvo pasidaliję į dvi grupes. Juos mėgau vadinti *geraisiais* ir *blogaisiais*. Arba *mes* ir *jie*. Geriesiems priklausė Andžela, jos nuolatinis vaikas Benas Čenėjus ir Maikas Niutonas; jie visi man labai kilniai atleido už tai, kad Edvardui išvykus krausčiausi iš proto. Blogųjų vadė buvo Lorena Melori, jiems priklausė ir beveik visi kiti, tarp jų ir Džesika Stenli, mano pirmoji draugė Forkse. Regis, jai patiko vykdyti man priešišką politiką.

Edvardui grįžus, skiriamoji linija dar labiau išryškėjo.

Jo grįžimas padarė daug žalos draugystei su Maiku, bet Andžela liko ištikima, o Benas sekė jos pavyzdžiu. Nepaisydama natūralaus pasibjaurėjimo, daugelio žmonių jaučiamo Kalenams, Andžela kasdien per pietus pareigingai sėdėdavo šalia Alisos. Po kelių savaičių

ji, rodos, netgi ėmė visai gerai jaustis. Sunku nesižavėti Kalenais – jei tik suteiki jiems progą parodyti savo žavesį.

– O ne mokykloje? – paklausė Čarlis, gražindamas mano mintis atgal.

– Ne mokykloje su niekuo nesusitinku, tėti. Namų areštas, prisimeni? Be to, Andžela turi vaikiną. Ji visada su Benu. *Jei* būčiau iš tikrųjų laisva, – gana skeptiškai pridūriau, – galbūt galėtume vaikščioti keturiose.

– Gerai. Bet... – jis sudvejojo. – Judu su Džeiku tiek laiko praleisdavote kartu, o dabar...

Nutraukiau jį:

– Ar gali eiti prie esmės, tėti? Kokia ta tavo sąlyga?

– Manau, negalima dėl vaikino mesti visų savo draugų, Bela, – griežtai tarė jis. – Tai negražu, be to, tavo gyvenime būtų daugiau pusiausvyros, jei bendrautum ir su kitais. Tai, kas įvyko rugsėjį...

Krūptelėjau.

– Na, – gindamasis tarė jis, – jei būtum gyvenusi savo gyvenimą be Edvardo Kaleno, taip nebūtų nutikę.

– Viskas būtų buvę lygiai taip pat, – sumurmėjau.

– Gal taip, o gal ir ne.

– Tai kokia gi esmė? – priminiau jam.

– Pasinaudok savo laisve susitikti ir su kitais draugais. Išlaikyk pusiausvyrą.

Pamažu linktelėjau.

– Pusiausvyra geras daiktas. Ar turėsiu laikytis kokių nors normų?

Jis susiraukė, papurtė galvą.

– Nenoriu visko apsinkinti. Tiesiog neužmiršk draugų...

Tai buvo dilema, ją ir pati sprendžiau. Mano draugai. Žmonės, kurių po išleistuvių vakaro dėl jų pačių saugumo niekada nebe-matysiu.

Tad kaip geriau elgtis? Leisti su jais laiką, kol galiu? Ar pamažu nutraukti ryšius, kad išsiskyrimas būtų ne toks staigus? Suvirpėjau svarstydamą antrąją galimybę.

– ...ypač Džeikobo, – man nespėjus daugiau ką sugalvoti, pridūrė Čarlis.

Dar sunkesnė dilema už pirmąją. Man prireikė laiko tinkamiems žodžiams.

– Su Džeikobu gali būti... sunku.

– Blekai mums tarsi giminės, Bela, – vėl griežtai ir tėviškai tarė jis. – O Džeikobas tau buvo labai *labai* geras draugas.

– Žinau.

– Negi visai jo nepasiilgsti? – nusivylęs paklausė Čarlis.

Man staiga užtino gerklė; prieš atsakydamą turėjau dukart atsi-krenkšti.

– Pasiilgau, – prisipažinau, vis dar nudelbusi akis. – Labai pasi-ilgau.

– Tai kas tada sunku?

Neturėjau teisės to aiškinti. Taisyklės neleido paprastiems *žmo-nėms* – tokiems, kaip aš ir Čarlis, – žinoti apie slaptą mus supantį mitų ir pabaisų pasaulį. Aš apie tą pasaulį žinojau viską – ir dėl to pa-tyriau nemažai rūpesčių. Neketinau tokių pat bėdų pridaryti Čarliui.

– Mes su Džeikobu... susipykę, – lėtai paaiškinau. – Dėl savo san-tykių. Atrodo, Džeikui ne visada užtenka vien draugystės. – Smul-kmenų, nors ir svarbių, neminėjau. Visa buvo niekai, palyginti su tuo, kad Džeikobo vilkolakių gauja siaubingai nekentė Edvardo vampyrų šeimos, taip pat ir manęs, nes rimtai ruošiausi tapti viena jų. Tokių dalykų rašteliais išsiaiškinti negalėjau, į skambučius jis ne-atsakydavo. O mano planas asmeniškai pasikalbėti su vilkolakiu ne itin žavėjo vampyrus.

– Ar Edvardui neišeitų į naudą turėti konkurentą? – Čarlio balsas nuskambėjo pašaipiai.

Įbedžiau į jį niūrų žvilgsnį:

– Nėra jokių konkurentų.

– Šitaip vengdama Džeikobo, žėidi jo jausmus. Jis mieliau būtų tiesiog draugas negu niekas.

Taip išeina, kad dabar *aš* vengiu *jo*?

– Esu beveik tikra, Džeikas visiškai nenori su manim draugauti, – žodžiai degino burną. – Beje, iš kur ištraukei tą sumanymą?

Dabar jau Čarlis sutriko:

– Na, šiandien su Biliu apie tai šnektelėjome...

– Judu su Biliu liežuvaujate kaip senos bobos, – suburbėjau, piktai badydama šakute sustingusius lėkštėje spagečius.

– Bilis nerimauja dėl Džeikobo, – aiškinosi Čarlis. – Džeikui dabar sunku... Jis prislėgtas.

Suvirpėjau, bet nepakėliau akių nuo gumulo.

– Būdavai tokia laiminga praleidusi dieną su Džeiku, – atsiduso Čarlis.

– Aš laiminga *dabar*, – piktai iškošiau pro dantis.

Mano žodžiai ir tonas taip juokingai nederėjo, kad visa įtampa atslūgo. Čarlis pratrūko kvatotis, o tada ir aš kartu su juo.

– Gerai, gerai, – sutikau. – Pusiausvyra.

– Ir Džeikobas, – mygo jis.

– Pasistengsiu.

– Gerai. Rask tą pusiausvyrą, Bela. Ak, taip, turiu tau laišką, – nė nebandydamas būti delikatus, užbaigė temą Čarlis. – Jis prie viryklės.

Nekrustelėjau. Galvoje sukosi piktos mintys apie Džeikobą. Tikriausiai koks nors šlamštas; vakar gavau mamos siuntinį ir daugiau nieko nelaukiau.

Čarlis atstūmė kėdę nuo stalo ir atsistojęs pasiražė. Nunešė lėkštę į kriauklę, bet, prieš atsukdamas vandenį, mestelėjo man storą voką. Laiškas nušliuozė per stalą ir *stuktelėjo* man į alkūnę.